

zároveň, jeví-li se jich soudu podle povahy případu třeba, by účelu zajištění bylo úplně dosaženo. Ze srovnání těchto předpisů s předpisem Šu 382 odstavec první ex. ř. jde na jevo, že soud může povolit jen taková opatření, jež byla ohroženou stranou navržena a že jest povinností ohrožené strany, by navrhla takový zajišťovací prostředek, jež může soud podle Šu 382 odstavec první ex. ř. jako účelný k zajištění ohroženého nároku naříditi. Není potřebí šířiti se o tom, že materialie k exekučnímu řádu, jichž se dovolává rekursní soud, nelze vykládati v ten rozum, že odporují zásadním předpisům §§ 382 (1), 389 a 392 ex. ř.; naopak hlavním účelem jejich vývodů jest doličiti, s jakých hledisek bylo upuštěno od toho, vázati soud a strany určitými v zákoně taxativně vypočtenými prostředky. Materialie vyslovují obavu, že taxativním výpočtem způsobené přílišné omezování soudce v příčině volby prostředků k zajištění stranou žádaného výsledku sporu anebo exekuce, mohlo by mařiti účel prozatímních opatření, jelikož by se tím dlužníku dostalo premie na vymýšlení opatření, jimž by nebylo lze čeliti zajišťovacími prostředky v zákoně vypočtenými. Postup rekursního soudu, jenž místo prozatímního opatření uschováním, navrženého stranou a povoleného soudem prvim, povolil prozatímní opatření správou, jehož ohrožená strana vůbec nenavrhla, nelze tudíž srovnati se zákonem.

Čís. 5316.

Totožnost rozepře předpokládá totožnost konkrétního žalobního nároku. Totožnost právního poměru, z něhož v tom i onom sporu odvozuje se různý konkrétní nárok, nestačí. Rozhodnutí o právním poměru jakožto předurčující otázce pro rozhodnutí o konkrétním žalobním nároku stává se účastným hmotněprávní moci jen za podmínek Šu 236 (§ 259) c. ř. s.

(Rozh. ze dne 30. září 1925, Rv I 928 25.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném náhrady škody, ježto žalovaný nesplnil trhovou smlouvu, jíž prý jí prodal louku. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d u v o d ů:

Co do právního posouzení činí se v dovolání napadenému rozsudku výtky, že nepřistoupil na názor, že otázka, zda kupní smlouva byla uzavřena, byla již pravoplatně rozhodnuta ve sporu u okresního soudu v S. (č. j. C 49/21). Dovolatelka nemá pravdu. Spor byl sice veden mezi týmiž stranami, avšak nejedná se o týž nárok žalobní. V prvním sporu vyslovuje rozsudek povinnost žalovaného vydati žalobkyni aneb ve stejné váze nahraditi 16 q lučního sena z parcely čis. 34 v Z., sklizeného v roce 1921, nebo zaplatiti za ně po 280 Kč za každý metrický cent. V druhém sporu zažalována byla náhrada škody 10.000 Kč za seno v době od 1921—1923 a za prodejní hodnotu louky. O otázce, zda kupní smlouva byla platně uzavřena, nebylo vůbec rozsudkovým výrokem

rozhodnuto a proto nevztahují se na ni účinky materiální právní moci dle §u 411 c. ř. s. Rozhodnutí soudu nemůže sáhati dále, než pokud bylo stranami navrhováno a proto dosah jeho zůstává obmezen na žalobní nároky nebo stranami vyvolané výrokové zjištění dle §§ 236 a 259 c. ř. s. Třeba bylo v důvodech obou rozhodnutí též uvažováno a zjištění učiněno o předběžné otázce kupu, na níž přirozeně závisel výsledek sporů o žalobních nárocích, není toto zjištění účastno právní moci, poněvadž jen výrok rozsudku obsahuje věcné rozhodnutí o jsoucnosti určitého práva neb právního poměru, o jehož zjištění takovým způsobem nebylo však v dřívějším sporu žádáno. Materiální právní moc dotýká se tedy jen rozhodnutí sama, nikoli též jeho předpokladů, řešených pouze v důvodech rozsudkových. Soud přirozeně musí se vysloviti i o předběžných otázkách svého rozhodnutí a skutkové zjištění i právní úsudek o nich si utvořiti, aby dospěl právě k určitému rozhodnutí o vzneseném nároku stran. Má-li však i v tomto směru nastati účinek právní moci, jest zapotřebí mezitimního určovacího návrhu a jen tím způsobem může býti zabráněno tomu, by dva různé soudy, rozhodující třeba mezi týmiž stranami o různých nárocích, spočívajících na témže skutkovém a právním předpokladu, nedospěly v poslednějším ohledu k odchylnému výsledku. Tohoto prostředku zákona žalující strana v prvním sporu nepoužila a tím se stalo, že v novém sporu, o který tu jde, soud, zabývaje se při provádění důkazů důkladněji předurčující otázkou, zda žalovaný o koupi louky se žalobkyní jednal, kup platně ujednal a písemně smlouvu podepsal, došel k opačnému přesvědčení než měl soud v dřívějším sporu těchže stran. Dlužno tedy přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že o otázce, zda byl kup uzavřen, nebylo ještě právoplatně rozhodnuto. Zjistiv pak, že žalovaný louku ani ústně ani písemně neprodal, učinil z toho právní závěr, že není odůvodněn žalobní nárok na náhradu škody.

Čís. 5317.

Vykonali-li simultanní věřitel právo volby ve smyslu §u 15 druhý odstavec knih. zák., a dostal-li uspokojení své pohledávky z výtěžku dražby, zanikl dnem příklepu jeho dřívější nárok na smluvené úroky a má ode dne příklepu úrokový nárok jen na poměrné uspokojení z uhražovacího fondu úrokového; nezáleží na tom, že pohledávka na neprodaných spoluzavázaných nemovitostech ještě vymazána nebyla.

(Rozh. ze dne 1. října 1925, R I 745/25.)

Vymáhající věřitel vedl exekuci vnucenou dražbou jednak na nemovitost A, jednak na simultanně zavazené nemovitosti B a C. Nemovitosti B a C byly exekučně prodány a vymáhající věřitel požadoval hotové zaplacení z těchto nemovitostí, jehož se mu skutečně v rozvrhu dostalo i se smluvními 7¼ % úroky do dne příklepu. K návrhu spoluvlastnice nemovitosti A soud první stolice exekuci na tuto nemovitost zrušil dle §u 40 ex. ř. Rekursní soud zamítl návrh na zrušení exekuce. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.